

11/4753

LA PPA D'EN RC

PUBLICACIÓ MARIANA D'EN MARIANU GOMES

Publicació Satírica

Fascicle núm. 29/ Preu: 20 Ptes.

4 de Maig del 1979

1.er de maig; mes de Maria S'HAN FLORIT ELS CONVENIS

Ens pensàvem que allò de que l'Estat ja no és confessional portaria cua. Però, ara per ara, i com sempre, la cua la portarem nosaltres. "Espanya ha deixat d'ésser catòlica", s'escriu a un dia don Manuel Aznar, exultant de goig i alegria. I se n'anà corrent a resar una novena al Jesús del Bon Repòs per a celebrar-ho. Es clar que tota aquesta monserga de que la religió per a ser-ho s'ha de lluir com una corbata ha portat a situacions curioses: per exemple, la del batlle comunista de Córdoba, que ha anat a presidir les processons de Setmana Santa amb la mateixa dignitat que hagués emprat si s'hagués trobat en la conjuntura històrica de presidir la captura del Palau d'Hivern.

Tot això no ho diem per res, no us penséssiu. I és que, germans feligresos i amics d'aquesta irreverent publicació, entrem al mes de les flors, al mes de maig al mes "marianu". Aquest mes d'avui és un tant par-

ticular, doncs comença pel primer de maig. Fixeu-vos com juga la història amb nosaltres: comencem a festejar la verge el mateix dia que celebrem el "san José artesano". Una circumstància com aquesta

no podria ser oblidada de cap manera pels cofois manaires dels sindicats. I és que, a mesura de defensar-ne la virginitat i tapar-se les vergonyes per davant, el senyor Abril Martorell els ha donat per darrera la punyalada de la traïció. Ja ho sabia prou bé el sinistre d'Economia que allò del 13 per 100 colària. Encara que fos a cops de laude o, poca conya, de càrreges de la Policia Nacional. Ara hem fet el primer de maig, i a les manifestacions hem pogut veure els senyors Camacho, Redondo, Fuentes, López Bulla i tota la seva gresca en ordenada

processó, amb sengles colls de rosa i resant el rosari de l'aurora a la seva patrona, la verge dels desvalcuts.

Els sindicats estan ara en la darrera hora de la seva fallida: fins ara han defensat el nivell de vida, el poder adquisitiu del sou, la millora de les condicions de treball. D'ara estant, i mentre durin els sis mesos que tenen de passar abans no es parli de nous convenis, toca als sindicats allò de plorar com una dona el que no han defensat com un home. Pura retòrica, això sí, si tenim en compte que no s'ha perdut Granada, sinó uns convenis i

unes posicions que havien estat costoses de guanyar. La única realitat és, ara per ara, el panxot de riure que s'està fent el senyor Abril Martorell i els seus pirates a costa dels "pobres" que sortiren ahir al carrer per fer sentir els seus planys. "Que resin, que resin", va dient mentre llegeix, rellegeix i torna a llegir el seu famós decret del 13 per 100, obra cabdal dins la jurisprudència espanyola, i que el seu autor té posat en un marc al seu despatx per ensenyar-lo a en Ferrer Salat cada cop que va a prendre café. Els sindicats han hagut d'adreçar-se al cel perquè a

la terra encara se'ls neguen possibilitats de diàleg, camps d'acció, dret a la representació. Se'ls margina del poder, perquè el poder és, encara, únic, gran i lliure. Ademés d'altres tonteries. Hem viscut un primer de maig que ha tingut més de mes de Maria que de jornada de lluita dels treballadors.

Al peu de la creu, l'Abril Martorell, disfressat de Joan Evangelista recita les lletanies dels impotents i els altres demanen un cel que cada dia fa de pitjor demanar. Entre d'altres foteses, perquè l'Abril no s'acaba pel maig, encara que s'hagués de disfressar de Verge dels Desvalcuts.

Amb la pipa al morro

Alcaldes

Els alcaldes només entraran de desordre públic. L'ordre se'l queden ells. Després que no es queixin.

Aclariment

En Tarradellas no ha tingut cap accident. Les pigues són de naixement.

Pobres xicots

L'altre dia estavem parlant amb un mussol que ens va dir que no era veritat que els ninots de l'UCD sempre haguessin estat feixistes. Nosaltres, tocats al més fons de la nostra ortodòxia sectària (segons ens deia una carta rebuda d'un lector de l'ORT), van revisar les nostres notes i apunts de la dictadura. I, efectivament, vam trobar els senyals d'un militant de l'UCD represaliat pel franquisme. Concretament, estava exiliat a Saint-Martin-le Beau. Malgrat això, cal dir que encara no ens hem apuntat a l'UCD. Però ja ho farem, encara que només sigui per trobar la paradeta muntada quan tornem de Saint Martin.

Dirigents

Breznev semblava molt cansat quan va anar a rebre Giscard a l'aeroport de Moscou. Malgrat això, hem rebut una notificació dels sindicats clandestins de la pàtria del socialisme on ens diuen que no s'ha vist Breznev col·laborant en els gloriosos plans quinquennals ni obtenint els premis a la productivitat de que parlava Carrillo l'any 45.

Popòsils

El nou govern promet mà dura contra el terrorisme. De moment, però, els hem deixat aplaudint Suárez fins que els neixin durícies. Després ja en parlarem.

Quina peça

Sobre en Ferrer Salat. Va dir: "Que los empresarios defiendan a ultranza el papel que le corresponde a la empresa privada, en un sistema de economía de mercado". A "ultranza" eh!, t'hem agafat amb les vergonyes a l'aire.

Tamames

Tamames està content ja té un militar al Ministeri de l'Interior.

Senyera model

El conseller de governació de la Generalitat de Catalunya, en Manuel Ortíz, ha regalat a la Presó Model una senyera. D'altra banda, el conegut franquista arrepenit, en Federico Gallo, ha regalat el pal. Cal dir, però, que el senyor Gallo ha manifestat a un redactor de "La Pipa d'en Roc" que el seu pal no té perquè aguantar sempre el pendó de l'Ortíz. Aguantarà qualsevol pendó sempre que les circumstàncies ho requereixin.

Atenció

Ho hem sentit al "metro": Eeee li eee da li ler ol". No ho vàrem entendre.

Diputacions

Malgrat siguin majorment de dretes, les diputacions no tenen res a veure amb "les putes en acció". Si de cas amb potes.

Pillet

En Tarradellas no vol més autonomia. En té prou.

Voten massa

A Rodèsia també han fet eleccions. Però en aquell país de l'Àfrica blanca no hi ha hagut abstencions. La gent ho ha comprès tan bé això de la democràcia que han anat a votar dues vegades. Hi ha hagut més vots que no pas electors. Com veieu, en Suárez encara està a les beceroles de l'art de votar.

"El dia que te vi"

Ha dit Tarradellas: "puc afirmar que mentre jo sigui President de la Generalitat, no es produirà un altre 6 d'octubre". Ni un 14 d'abril, ni un 18 de juliol, ni un 11 de setembre, ni un 30 de febrer, etzètera, etzètera. Total, que no es produirà res, mentre sigui President.

L'èxit de la campanya

La campanya anti-avortament de l'Església ha tingut un èxit rotund. Segons les darreres estadístiques s'ha triplicat el nombre de mares solteres. Cal dir que ara n'estan preparant una altra, la qual cosa ens fa presumir que aviat això del matrimoni serà una pocasoldada com una altra.

RTVE i l'Estatut

En un brillant servei informatiu RTVE no va dir ni una sola paraula —al TELEDIARIO de dilluns al migdia— sobre la mani-

festació pro-Estatut celebrada a Barcelona el diumenge dia 22 i convocada per PSC, PSUC, ERC i CDC.

Una vegada més RTVE va demostrar tenir una clara visió sobre el paper que

juga la informació en una societat democràtica. Certament els del PSUC tenen raó quan diuen allò que avui no cal assaltar el Palau d'Hivern. El que cal és assaltar Prado del Rey! La resta són punyetes.

Papades

Joan Pau II ha declarat, amb motiu de la festivitat de Sant Josep artesà que: "darrera el fum de la fàbrica hi ha el fum de l'encens". Com podeu veure, cada vegada tenen menys imaginació.

Toca fusta

Sortosament Alfonso Guerra, del PSOE, quan va amenaçar el govern d'organitzar una campanya d'indisciplina, va aclarir que es tractava d'indisciplina civil.

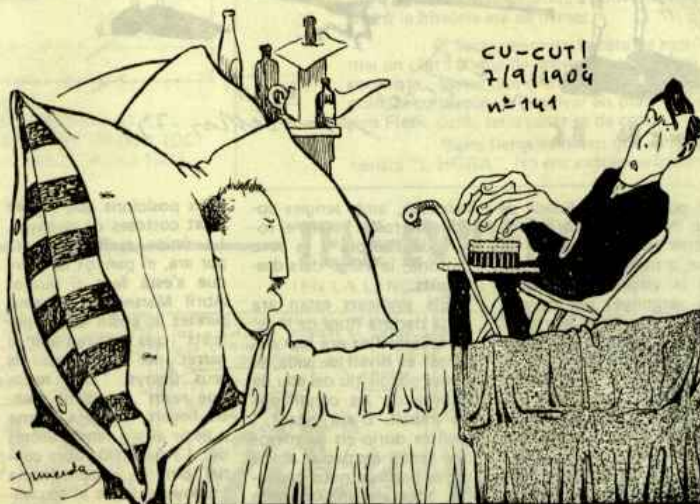
Coses de la in-Justícia

Va passar a l'Oest. Un dia un cow-boy molt dolent que es deia Cerdo de Tajada va decidir de fer la punyeta a una important família de la regió que vivien a la Vall del Riu Vermell. Va anar a veure el seu amic Billy "el Cavallet" i aquest, que tenia un càrrec oficial, li va proporcionar armes i tranquil·litat operacional. En Cerdo de Tajada, borratxo conegut, per això es deia Tajada, va agafar uns quants amics seus i varen anar a fer una visita als pacífics habitants de la Vall del Riu Vermell. I que si són oros que són espases els varen deixar a tots bastant difunts. La premsa s'hi va frotar pel mig intentant polititzar l'afar, ja sabeu, uns desaprofitejats aquests periodistes. Resumint, que en Cerdo va anar a parar a la presó: aquest pobre infant, que mai no havia trepitjat cap formiga, va haver de patir persecució. Però vet aquí que el Sheriff de Calamitat City era amic seu. Era el simpàtic Pomez Mamarro, molt conegut per les seves simpaties envers els noietes desvalguts que havien fet un mal pas sense voler. Tot molt caritatiu i dins l'esperit cristià de concòrdia. Així en Mamarro li va donar vacances de Setmana Santa perquè el Cerdo es penedís. I l'ocell quan es va veure fora va volar, la qual cosa ens indica l'excel·lent clima de reeducació que es respira a les presons de Calamitat City, perquè el nostre heroi en va sortir sense Tajada, que sinó no hauria pogut volar.

Collorin, collarado, que n'he de fer en Mamarro.

Rigles d'ahir

MALALT AB FEBRE

—Notis que ab la esiona que sech aquí s'ha carregat una mica,
—Ihome, disposi, però el qu'el carrega da vorec...

UN SERVIDOR DE LA
SOCIETAT (anònima)Jose M.ª Figueras

Fa poc ja vàreu poder llegir a les nostres pàgines un intel·ligent article d'en Poca-Solta en el qual es constata la gran misèria que patia l'empresari català. La crònica d'avui vol ser una contribució més a l'estudi d'aquest sector tan depauperat de la nostra economia.

Aquest Figueras en qüestió és un personatge d'allò més dissortat. No guanya ni per a mantenir la minyona. Se li saben els següents oficis: de peó a la Companyia Telefònica, de "botones" a la S.A. Cros, de dona de fer feines al Banco de Progreso, d'aprenent a Autoaccesorios Harry Walker, i d'altres. Al sector de la construcció també ha de dedicar-s'hi i fa de paleta a Habitat, de secretari a Liga Mobiliària i de ciment a Nara y Aser.

Coses aquestes que compagina amb la promoció cultural: sabem que acaba d'aprendre català, ja que vol presentar-se a oposicions a lleó domesticat del Circ Americà.

Però ens sembla que aquestes oposicions se les podrà estalviar, perquè sabem de bona tinta que fa dos mesos el varen nomenar president de la Cambra de Comerç de Barcelona. Que ve a ser com la trilateral en versió pelacanys. En el seu nou "empleo" suposem que ja podrà menjar faves torrades la qual cosa ens omple de goig.

Aquest Figueras és un d'aquells que no sap tenir la llengua tranquil·la ni un moment. Acaba de dir, sense que se li caigués la cara de vergonya, que això del creixement monstruós de les ciutats és un problema de l'Estat i no del pacífic constructor. "L'Estat hauria de fixar les mesures pertinents si així ho creia", exclamà sense que el tupe es posés nerviós.

També va dir que ell no era optimista, la qual cosa ens va fer suposar que a Barcelona ja es deuen ha-

ver acabat totes les zones verdes. O potser es referia a l'Ajuntament d'esqueres; no ho aclaria. El que si deixava clar és que per ell "el negoci és com un joc, és una cosa divertida amb riscs". La diversió li donaria a aquest senyor un grup d'obres que coneixem amb l'empresa tancada i l'empresari a Suïssa. Es això de la llibertat d'empresa que tant preocupa el seu amic Ferrer Salat. Tot un panorama.

Pirofòric Excitable.

Salvem els Burros?

Més enllà de l'Ebre comencen a minvar els burros. Això diuen les estadístiques, malgrat que els antics i vigents franquistes no hagin renunciat als seus càrrecs. Deu ésser allò de la concentració de la palla que parlen els llibres d'econòmiques. Sí, entre ases i someres, el Ministeri d'Agricultura i el d'alguna altra cosa, encara en comptabilitzen 253.000. No sabem la proporció entre mascles i femelles, però ja anirem mirant. Molt de burro hi ha pel país del senyor Suárez, en una època de la civilització del tractor. Per ací, ja creiem que els burros ens els havien fet menjar amb el pa amb tomàquet de cada dia, o que els havien exportat a fi de facilitar la 'transició'. Doncs no és així. Hi ha burros per parer un carro. I sembla ser que en Suárez vol protegir aquesta raça per allò de les barbes del veí.

Per aquestes contrades no es veu un burro ni amb telescopi, suposat que no ens ensenyin alguna de les postals on surt retratat Carles Güell, puix que li agraden aquests animals pel que es veu. Els únics que es cotitzen, i poc, són el burro d'en Gana i l'ase d'en Mora que de tot s'enamora. Apart d'aquest parell i dels que descompte per no fer-me reiteratiu, no en queda cap. I cal dir que del burro d'en Gana val més no parlar-ne ja que va fer llufa més aviat que

qualsevol president provisional.

Els ecologistes en això són un pel sectaris: no han tret la gent al carrer cridant pels burros. "nois! només en queden 253.000. Què espereu?"

Els burros, i no ens farem pregar, tenen més mala premsa que la gent de la UCD i mira que en la història han fet més aquests. Què hauria estat de la nostra civilització sense el burro de Buridan o el burro de Sant Pau, o el burro de Ciceró, o el de Carles Cinquè o de la colla de burros que portava al costat Napoleó? Res, res

de res. I ningú, malgrat això, no els coneix cap valor. I tot això no ens pot fer res més que estranyar-nos i més quan hem de tenir en compte la gran familitant de molts dels que manen (gairebé tots) amb ells.

Els burros, a més d'ésser burros, són una colla de desgraciats. Caldria plantejar-se seriosament un congrés sobre "Burrolandia" que molt bé podria presidir el cap de la Diputació de Barcelona, fet que, ningú no ho dubti, donaria lleu a aquesta celebració.

Guillem d'Oca

ÀNIMES DE CÀNTIR

AGATA LYS

L'Agata Lys va començar com a secretària a la nostra redacció. I què volem que us diguem, no n'hi havia per tant. Això sí, coneixia molt bé el seu ofici, és a dir desconeixia per complert la meca, la taquí i la cali, grafies totes elles producte de l'adulteració i la proletàrització capitalistes. Sabia creuar les cames, o millor dit, descreuar-les en el moment oportú lluint les noves bragues. Bragues que, al pas del temps i de la moda, varen anar minvant fins a identificar-se plenament amb l'entrecuix.

També sabia mirar per damunt les ulleres, que eren de vidre plastificat i comprades a quilos al "Corte Inglés". Cal dir que també sabia parlar, encara que no se l'entenia gaire ja que després de cada síl·laba llençava un sospir gairebé asmàtic. De pensar, el que se'n diu pensar, no gosem afirmar-ho. Es clar que tampoc no era imprescindible. L'anunci que varem posar a "La Vanguardia" era prou explícit: "SE PRECISA SECRETARIA CON BUENA PRESENCIA, DISPUESTA A TODO, HORARIO FLEXIBLE. RETRIBUCION A CONVENIR. INTELIGENTES ABSTENERSE".

Això no vol dir que nosaltres, malgrat l'anunci, deixéssim de ser "progres". Al contrari, ens havíem proposat redimir aquella criatura de la procacitat, la discriminació, l'agressió i l'exploitació masculistes i capitalistes. A cada insinuació li llegíem un tros de "El Capital". Si la cosa seguia li llegíem una mica del "Què fer?". Quan la situació era insuportable li llençàvem pel cap el primer llibre de la Lidia Falcón que ens venia a mà.

Hem de confessar, però, que ens va saber molt greu que ens enganyés. El dia que la trobàrem fornicant amb el nostre impressor (el nom del qual no donem perquè no se n'assabenti la seva esposa) ens sentírem trasbalsats, amb una angoixant sensació de perllongació craniana frontal amb culminació brífida. Cornuts, vaja!

No cal dir que es procedí al seu immediat acomiadament, prèvia indemnització pactada amb UGT, CC.OO., USO, CSUT, SU, CNT, SOC... que no s'hi veien per tal de bufar cullera.

D'aquesta manera començà la seva carrera Agata Lys, que de veritat es deia Hermenegilda Rodríguez Pérez.

Abandonada i amb un fill linotipista a les entranyes no tingué altre recurs que llençar-se a la mala vida, que, com totes les vides, té també les seves jerarquies. Amb uns petits retocs facials, silicona al piteram i uns quants favors ben repartits, va aconseguir ascendir del carrer al cul de sac d'un cabaret. De despullar-se en privat va assolir l'artístic nu col·lectiu exigència de guió. D'Hermenegilda va transformar-se en Agata. D'un esguard d'obreria afiliada a l'Elena Francis va conquerir la imatge llogada i caricaturesca d'una Marilyn Monroe adulterada.

Només li faltava cantar "Al Vent" en pilotes. I tothom va protestar. Els espectadors, la crítica, els pares de la Pàtria, Tarradellas. Tothom va coincidir: llàstima que la cançó d'en Raimon fos tan curta.

Indicador de comunicació
i Hemeroteca General
Serafi Bandarra

Xato de la Xexa

ABREVIATURES

Si no corres estàs totut: tots passaran pel teu damunt. Això és una cursa sense fi. Dissortadament ens ha tocat viure en un món de presses. Tothom va cremat, escopetejat, a corre-cuita. Per això anem tan bé.

Tot ho fem precipitadament. Fins i tot l'escriure. D'aquí bé que tot ho escurçem i les sigles ocupen la major part de les línies dels diaris. Es a dir, que només el que ho escriu sap el que vol dir amb aquella sopa de lletres. Sopa que, naturalment, el lector engoleix sense saber el que menja. I aquí sí que es dona gat per llebre.

Degut a les pesades indigestions que això comporta, encetem avui una nova secció amb la bona i sana intenció de fer més digerible tanta sopa de lletres. Intentarem, doncs, desxifrar tanta abreviatura i tanta animalada impresa. No cal que ens doneu les gràcies per aquest favor.

"A.": Desconfieu, d'entrada, quan només sigui una A l'abreviatura. Darrera d'ella hi pot haver un Antón qualsevol o un més que vulgar Arandes. Com podeu

comprovar es tracta, generalment, d'alguna animalada.

"A.A.A.": Epl, compte. Una triple A gairebé sempre fa pudor de feixisme. Aparteu-vos-en el més possible. Es clar que també pot tractar-se de l'Associació d'Antics Afaitapagesos.

"A.L.": Acostumeu-vos a començar a veure aquesta abreviatura; des d'ara s'utilitzarà molt sovint. Està de moda, i la moda sempre és la moda. Es refereix a la "Astrias Lateral".

"A.T.": Aquesta és una variant de la A.L.. Vol dir "Astrias Trilateral".

"A.F.P.": Generalment vol dir A Fer Punyetes. A l'estranger, i concretament a la capital d'Espanya, aquestes sigles les tenen patentades els "Ansones Família Pulcra", és a dir, una secta Gai de l'alta societat madrilenya.

"A.P.R.": Poden correspondre a un setmanari ucedista clandestí. I diem clandestí perquè la seva tirada és tan minsa que ni tan sols arriba pels seus redactors. Naturalment ens referim a "Amb Potes Rosses".

SUBSCRIPTOR

Nom i cognoms Tel.

Domicili Població

Em subscric a la col·lecció de fascicles satírics "La Pipa d'En Roc", per un any, a comptar des de la data d'avui.

El pagament de 1.000 ptes. el faré efectiu

☐ per correu certificat a nom de "La Pipa d'En Roc"
Apartat de Correus, 52 (Mataró)

☐ per domicili bancari

Sr. Director del Banc/Caixa

Agència Carrer

Població

Distingit senyor,

Us agrairé volgués fer efectiu amb càrrec al meu compte corrent/d'estalvi núm. el rebut que, per valor de 1.000 ptes. us presentarà Edicions "LA PIPA D'EN ROC".

Molt atentament
(signatura)

Data

EDICIONS "LA PIPA D'EN ROC"
N. Reg. Emp. Edit. 1963/78
Apartat de Correus, n. 52
Mataró
ISBN 84-85539-01-X
ISBN 84-85539-00-1 (OC)
Dip. Leg. B-34.263-1978

cromets de fauna i flora

EL SERRA - CENTAURE

Realment el Serra-centaure en té molt poc de centaure i més de morena de la serra, però no podem fer-hi més, el nostre dibuixant la vist així. Malgrat tot la llegenda del fill d'Ixíó i de Nèfele que habitava les muntanyes de Tessàlia ha estat sempre tractada amb despreu pels historiadors.

Els centaures eren d'esquerres i s'enfrontaren amb les classes dominants de llur època, la mítica batalla amb els làpites no fou res més que el combat contra els Güell, Magí Pont i altre aviram que la llegenda a convertit amb Teseu, Nèstor i Hèrcules. Decididament qui ha escrit la història era de dretes.

El Serra-centaure fa cara de nen "empollón" d'escola de capellans; de no haver trencat mai un plat i ànduc de cèlibe cast i virginal. Coses totes elles terribles per un alcalde i a més socialista. Evitar que el donguin pel sac no únicament serà una virtut moral sinó una actitud política conseqüent. Esquivar els plats que els discòbols li llençin, també. Resar el rosari avans dels Plens, però, seria passar-se de rorca.

Males llengües diuen que es treu un sobre sou fent de relacions públiques de la revista "L'HORA". No ens estranyaria gens que tanqués.

TELE-EVIDÈNCIES

(EN LA LENGUA DEL IMPERIO, COÑO!)

